

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 5 września 2016 r.

Poz. 4467

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.449.2016 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 1 września 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2016r., poz. 446)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Gminy Lubomia Nr XXVI/163/2016 z dnia 25 lipca 2016r. w sprawie: przyjęcia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Lubomia, w całości - jako niezgodnej z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz.U. z 2016r., poz. 250), zwanej dalej "ustawą".

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą podjętą na sesji w dniu 25 lipca 2016r. Rada Gminy Lubomia przyjęła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Lubomia, w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej uchwały.

Podstawę prawną do podjęcia przedmiotowej uchwały stanowi art. 4 ust. 1 ustawy, w myśl którego rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Ustęp 2 ww. artykułu określa natomiast enumeratywnie elementy, jakie powinien zawierać uchwalany przez radę gminy regulamin. Zgodnie z treścią tego przepisu regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Wskazać należy, iż przyznane radzie gminy kompetencje do uchwalenia przedmiotowego regulaminu, ograniczone zostały do ustalenia w tymże regulaminie szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w zakresie ściśle określonym. Katalog spraw, w zakresie których ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia szczegółowych zasad postępowania jest bowiem zamknięty i rada gminy może dokonywać regulacji prawnych tylko w takim zakresie, w jakim została do tego upoważniona. Podkreślić należy, iż elementy wskazane w powyższym przepisie mają charakter wyczerpujący, nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca zastosowania tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostały w nim wymienione (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 2012r., sygn. akt II OSK 2012/12; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 30 listopada 2006r., sygn. akt II SA/Wr 527/06; wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 23 października 2007r., sygn. akt II SA/Rz 59/07, *Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych*, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Ponadto, ponieważ wydawany na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy regulamin stanowi prawo miejscowe winien on kompleksowo regulować zawartą w nim materię. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż rada gminy winna ująć w regulaminie uchwalanym na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy wszystkie kwestie wskazane w tym przepisie, a brak któregoś z wyszczególnionych w nim elementów skutkuje istotnym naruszeniem prawa (por. wyrok Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach z dnia 8 listopada 2007r. sygn. akt II SA/Gl 531/07, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 14 grudnia 2006r. sygn. akt II SA/Bd 845/2006, *Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych*, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl> oraz Kazimierz Bandarzewski, Paweł Chmielnicki, Bogusław Dziadkiewicz "Komentarz do ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach" LexisNexis Warszawa 2007, str. 155 - 156).

Tymczasem, zdaniem organu nadzoru, przedmiotowa uchwała nie wypełnia dyspozycji przepisu art. 4 ustawy, gdyż nie zawiera minimum postanowień, które zgodnie z zapisem ustawowym powinno się uwzględnić przy ustalaniu szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

W ocenie organu nadzoru przyjęty regulamin nie formułuje wymagań obejmujących uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, do czego obliguje art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy, zgodnie z którym regulamin określa wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości, obejmujące uprzątnięcie błota, śniegu lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Do materii tej odnosi się jedynie § 4 ust. 1 i 2 regulaminu. W przepisach tych Rada Gminy postanowiła, iż „właściciele nieruchomości położonych bezpośrednio wzdłuż chodników mają obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń, z części nieruchomości służących do użytku publicznego”. Z kolei w § 4 ust. 2 regulaminu Rada przyjęła, iż „uprzątnięcie błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z terenów będących w zarządzie gminy, polega na usunięciu ich w miejsca niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszym i pojazdów, umożliwiając ich zebranie przez gminę”. W ocenie organu nadzoru postanowienia te nie realizują w pełni delegacji ustawowej określonej w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy.

Regulamin nie zawiera także obligatoryjnego unormowania wymaganego przez art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy. Przepis ten jasno stanowi, że w regulaminie należy określić wymagania obejmujące mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. W § 5 ust. 1 uchwały mowa jest tylko o myciu samochodów osobowych w miejscach utwardzonych, pod warunkiem odprowadzania powstałych ścieków do kanalizacji sanitarnej lub zbiorników bezodpływowych. Natomiast w § 5 ust. 2 regulaminu mowa jest wyłącznie o wykonywaniu na terenie nieruchomości doraźnych napraw oraz regulacji pojazdów mechanicznych, związanych z bieżącą eksploatacją, pod warunkiem że nie są uciążliwe dla sąsiednich nieruchomości oraz nie spowodują skażenia powierzchni ziemi i wód gruntowych. Rada używając w § 5 ust. 1 regulaminu pojęcia „samochody osobowe” zawężyła kwestię wskazaną w ustawie do unormowania. Natomiast używając w § 5 ust. 2 regulaminu pojęcia „pojazd mechaniczny” rozszerzyła kwestię wskazaną Radzie do unormowania w przedmiotowym regulaminie. Posiłkując się definicją pojazdu samochodowego zawartą w art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.) „pojazd samochodowy - pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h; określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego” i definicją samochodu osobowego wynikającą z treści art. 2 pkt 40 tej samej ustawy „samochód osobowy - pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą oraz ich bagażu” należy wskazać, że nie każdy pojazd samochodowy to samochód osobowy. Natomiast, jeśli chodzi o użyte w § 5 ust. 2 regulaminu pojęcie „pojazd mechaniczny,” należy podkreślić, iż chociaż nie ma w ustawie legalnej definicji tego pojęcia to należy w tej mierze odnieść się do definicji pojazdu silnikowego zawartej w art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym zgodnie z którą pojazd silnikowy to pojazd wyposażony w silnik, z wyjątkiem motoroweru i pojazdu szynowego. W definicji tej zawiera się również ciągnik rolniczy, gdy tymczasem regulacja, o której mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy nie może odnosić się do tego pojazdu.

Reasumując, Rada ograniczając regulacje § 5 regulaminu wyłącznie do samochodów osobowych i pojazdów mechanicznych nie wypełniła prawidłowo obligatoryjnej delegacji ustawowej z art. 4 ust. 2 lit. c ustawy.

W ocenie organu nadzoru Rada Gminy Lubomia nie wypełniła również delegacji ustawowej określonej w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. Rada nie wskazała bowiem minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. W § 6 ust. 3 pkt 1-4 regulaminu Rada określiła wyłącznie rodzaje pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych, a nie ich minimalną pojemność. Ponadto wśród postanowień zawartych w rozdziale 3 przedmiotowego regulaminu brak jest przepisu określającego warunki rozmieszczania pojemników na drogach publicznych.

Rada Gminy nie wypełniła również delegacji ustawowej z art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy, bowiem nie określiła prawidłowo częstotliwości **pozbywania się odpadów komunalnych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego**. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż stosownie do treści art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy regulamin utrzymania czystości i porządku w gminie powinien określać szczegółowe zasady dotyczące częstotliwości i sposobu **pozbywania się** odpadów komunalnych, z kolei uchwała podejmowana na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy ma określać częstotliwość **odbierania** odpadów komunalnych od właściciela nieruchomości. Przedmiotem regulacji obu uchwał są zatem dwie zupełnie odrębne kwestie; jedna z nich będzie normowana z punktu widzenia obowiązków ciążących na właścicielu nieruchomości, druga z kolei z punktu widzenia obowiązków Gminy. Założywszy racjonalność ustawodawcy, który nie może upoważniać dwukrotnie do regulowania tej samej materii, stwierdzić należy, że zakresy obu upoważnień są rozłączne, tj. nie mogą się pokrywać. Tekst prawny należy tłumaczyć w taki sposób, aby żaden z jego elementów nie okazał się zbędny i miał rozsądną treść. Uznanie, że obie delegacje mają element wspólny podważałoby sens tych regulacji i obalało leżący u podstaw reguł wykładni racjonalizm ustawodawcy. Prowadzi to do uznania, że w powyższym zakresie powinny istnieć dwie odrębne regulacje, przy czym jedna z nich powinna zostać ujęta w regulaminie utrzymania czystości i porządku podejmowanym na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy, a druga w uchwale podejmowanej na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy. Obie te regulacje zaś powinny być normowane w sposób kompleksowy i przede wszystkim nie powinny być mieszane i używane zamiennie. Określenie zatem częstotliwości odbierania odpadów komunalnych w Regulaminie jest nie tylko przekroczeniem delegacji ustawowej, ale uregulowaniem materii właściwej dla innego aktu prawnego. Z uwagi na to konieczne staje się unieważnienie postanowień zawartych w **§ 8 ust. 3 oraz w § 9 regulaminu**. W przepisach tych Rada, pomimo brzmienia tytułu rozdziału 4: „Częstotliwość i sposób pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego” uregulowała w rzeczywistości częstotliwość odbierania odpadów komunalnych,

a więc materię właściwą dla uchwały podejmowanej na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy. Na marginesie należy również zaznaczyć, iż brak jest w ogóle regulacji dotyczącej częstotliwości pozbywania się zużytych opon.

Należy zatem uznać, że przedmiotowa uchwała jest niekompletna, jako że nie zawiera unormowań w zakresie częstotliwości „pozbywania się” odpadów komunalnych z terenów nieruchomości, a tym samym brak w jej treści elementu obligatoryjnego w tym przedmiocie (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 maja 2014r. sygn. akt II SA/GI 1777/13, *Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych*, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Jednym z obligatoryjnych elementów regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy jest również określenie wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach (art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy). Rada gminy uprawniona jest zatem do określenia i uregulowania zagadnień, które dotyczą utrzymywania zwierząt gospodarskich. Pierwszym z nich jest określenie wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, drugim zaś określenie zakazu utrzymywania zwierząt gospodarskich na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach. Oba te zagadnienia powinny być zatem uregulowane w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie podejmowanym na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy. Tymczasem, w rozdziale 7 przedmiotowego regulaminu Rada Gminy Lubomia nie uregulowała kwestii dotyczącej zakazu utrzymywania zwierząt gospodarskich na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach.

Brak powyższych regulacji, stanowiących obligatoryjne elementy każdego regulaminu utrzymania czystości i porządku w gminach przesądza o nieważności całej uchwały.

Poza wskazanymi powyżej naruszeniami prawa kwalifikującymi badaną uchwałę do stwierdzenia jej nieważności w całości, Rada Gminy Lubomia dopuściła się również innych naruszeń prawa.

W § 2 ust. 6 regulaminu Rada Gminy wprowadziła definicję punktu selektywnego zbierania odpadów komunalnych przez który należy rozumieć samochód, odbierający wyselekcjonowane odpady sprzed domów. Powyższa definicja punktu selektywnego zbierania odpadów komunalnych, jak również regulacje zawarte w przedmiotowym regulaminie świadczą o tym, iż na terenie Gminy istnieje jedynie mobilny punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych, nie ma natomiast stacjonarnego punktu zbierania odpadów komunalnych. Tymczasem, ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nakłada na gminy obowiązek utworzenia punktu selektywnego zbierania odpadów komunalnych. Jak stanowi art. 3 ust. 2 pkt 6 ustawy gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności tworzą punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych w sposób zapewniający łatwy dostęp dla wszystkich mieszkańców gminy, które zapewniają przyjmowanie co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a. Zgodnie natomiast z art. 3 ust. 2b ustawy gmina jest obowiązana utworzyć co najmniej jeden stacjonarny punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych, samodzielnie lub wspólnie z inną gminą lub gminami. Jak wynika z powyższego co najmniej jeden punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych utworzony na terenie gminy powinien mieć charakter stacjonarny. Ustawodawca nie wykluczył przy tym możliwości równoległego funkcjonowania mobilnych punktów selektywnej zbiórki odpadów komunalnych, jednakże przepis art. 3 ust. 2b ustawy jednoznacznie przesądza, iż mobilne formy zbierania odpadów nie mogą być potraktowane jako wypełnienie obowiązku utworzenia PSZOK przez gminę. Tymczasem, z uchwalonego regulaminu, a zwłaszcza z zapisu § 2 ust. 6 regulaminu wynika, iż na terenie Gminy Lubomia istnieje jedynie mobilny punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych w postaci samochodu odbierającego wyselekcjonowane odpady sprzed domu, co jest sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami nakładającymi na gminę obowiązek utworzenia co najmniej jednego stacjonarnego punktu selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

W § 4 ust. 2 regulaminu Rada Gminy wskazała, iż „uprzątnięcie błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z terenów będących w zarządzie gminy, polega na usunięciu ich w miejsca niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszym i pojazdów, umożliwiając ich zebranie przez gminę.” Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy Rada została upoważniona do określenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczących wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących

do użytku publicznego. Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia

11 maja 2011 r. (II SA/Bd 193/11, *CBOŚA*, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>), przepis art. 4 ust. 2 u.c.p.g. nie upoważnia rady gminy do określania wymagań dotyczących utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych, czy obowiązków zarządcy drogi. W tym zakresie ustawodawca wypowiedział się w art. 5 ust. 4 u.c.p.g., jak również w ustawie o drogach publicznych (por. art. 20 tej ustawy).

Za niezgodny z prawem należy uznać również zapis **§ 5 ust. 3 regulaminu** wprowadzający zakaz wykonywania napraw oraz mycia pojazdów mechanicznych na terenach służących do użytku publicznego. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy nie upoważnia do stanowienia jakichkolwiek zakazów, ale jedynie do wskazania warunków wykonywania tych czynności poza myjniami i warsztatami naprawczymi (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 4 grudnia 2014r. sygn. akt II SA/Go 784/14, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Na podstawie przepisu art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy Rada Gminy jest upoważniona jedynie do określenia rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych (...), przy uwzględnieniu: a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, b) liczby osób korzystających z tych pojemników. Nakaz uwzględnienia podanych wskaźników stanowi skierowaną do rady gminy wytyczną, która winna być zastosowana przy określaniu rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych. Uwzględnienie powyższych czynników winno zatem nastąpić przed ustaleniem minimalnej pojemności pojemników do zbierania odpadów i określenia jej w uchwale. Przepis ten nie upoważnia rady gminy do określenia średniej tygodniowej ilości wytwarzanych odpadów niesegregowanych przez mieszkańca w ciągu jednego tygodnia. Dlatego też należy uznać, iż zapis **§ 6 ust. 2 regulaminu** przekracza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ust. 2 pkt 2 cyt. ustawy.

Ponadto w **§ 7 ust. 1 regulaminu** Rada Gminy nałożyła na właścicieli nieruchomości obowiązek dostosowania minimalnej pojemności pojemników do liczby osób korzystających z tych pojemników, ilości wytworzonych odpadów komunalnych zmieszanych oraz częstotliwości ich odbierania określonej w § 8. W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego określonego w art. 4 ust. 2 ustawy. Ponadto regulacja ta odsyła do zakwestionowanej przez organ nadzoru regulacji zawartej w § 8 regulaminu.

W **§ 7 ust. 2 regulaminu** Rada wskazała, iż na nieruchomościach, na których jest prowadzona działalność spożywcza i gastronomiczna oraz działalność handlowa należy dodatkowo na zewnątrz poza lokalem ustawić min. jeden kosz na odpady o pojemności 50 l. W ocenie organu nadzoru przedmiotowy zapis nie znajduje uzasadnienia w treści art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. Poza tym, właściciel lokalu nie musi być właścicielem gruntu przyległego do lokalu i w takiej sytuacji zobowiązany byłby do ustawienia kosza na odpady na gruncie, do którego nie ma tytułu prawnego, co stanowiłoby naruszenie prawa cudzej własności.

Przekroczeniem delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy jest także przepis **§ 10 zdanie drugie regulaminu**. W przepisie tym Rada zobowiązała właścicieli nieruchomości do zawarcia umowy z przedsiębiorcom posiadającym zezwolenie na świadczenie usług w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych. Tymczasem wskazany przepis ustawy nakłada na radę gminy obowiązek określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku jedynie częstotliwości i sposobu pozbywania się nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości. W upoważnieniu tym nie mieści się natomiast kompetencja do nałożenia obowiązku zawarcia umowy ze wskazanym przedsiębiorcą. Dodatkowo należy wskazać, iż obowiązek właścicieli nieruchomości do korzystania z usług podmiotów uprawnionych do odbioru nieczystości ciekłych nałożony został przez ustawodawcę w art. 6 ust. 1 ustawy. Stosownie do brzmienia tego przepisu „właściciele nieruchomości, którzy pozbywają się z terenu nieruchomości nieczystości ciekłych, oraz właściciele nieruchomości, którzy nie są obowiązani do ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi na rzecz gminy, wykonując obowiązek określony w art. 5 ust. 1 pkt 3b (pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych), są obowiązani do udokumentowania w formie umowy korzystania z usług wykonywanych przez:

1) gminną jednostkę organizacyjną lub przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych lub

2) gminną jednostkę organizacyjną lub przedsiębiorcę odbierającego odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, wpisanego do rejestru działalności regulowanej, o którym mowa w art. 9b ust. 2

- przez okazanie takich umów i dowodów uiszczenia opłat za te usługi.

Tym samym uchwałą Nr XXVI/163/2016 Rady Gminy Lubomia z dnia 25 lipca 2016r. ze względu na wyżej opisane nieprawidłowości, należy uznać za wadliwą, co czyni stwierdzenie jej nieważności w całości uzasadnionym i koniecznym.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru Prawnego

Krzysztof Nowak